

IV 61
Knapel

Fem alldeles nya, wackra

W i s o r.

Den Första:

Den öfvergifna.

Den Andra:

Ebba Brahes klagan.

Den Tredje:

Gumman Winter.

Den Fjerde:

Det sista ordet.

Den Femte:

Sjömans-Wisa.

Esttertryck förbjudes wid laga ansvar af C. F. Eriksson.

Pris: 20 penni.

Den Första:
Den öfvergifna.

Oftadig vän, hvad var din ed wäl till,
Jo, du har satt mitt hela lif på spel;
:: Sorgens tårar bränna på min kind,
Du Pourit dyet att ewigt blifwa min.

Men ditt löfte war blott som ett löf,
Som på jorden för en windpust dref.
:: Gläd du dig i dans och swärmeri,
Dagen kommer, allt är då förbi.

Du är stolt af rosen på din kind,
Du har gjort så mången yngling blind.
:: Rosen wisknar snart och faller af,
Förglömd du blir af alla i din graf.

Betänk en gång den ed du swarit har,
Förrän döden lemnar minnet qwar.
:: Betänk en gång du swara skall därför
Hwad ondt och godt som du på jorden gör.

Söt dig nu en bättre vän än mig,
Men bruka icke falskhet eller swef.
:: Min vän är en lista och en graf
När en gång jag skiljes här ifrån.

Och till slut jag säger dig farwäl,
Gud war nådig mot din arma själ,
:: Han will dig för Domen föra fram;
Hwad will du swara Honom, min kära vän?

Den Andra:
Ebba Brahes Klagan.

Den lätta manteln breder afontstunden.
Så ljuf och wänligt öfwer haf och land.
Och fångarstavan thystnat har i lunden
Och Målar'n hwilar wid dess stolta strand.
I nattens lugna sköt naturen hwilar,
Men inom detta bröst en stormwind ilar.

Ät, friden egde jag i fordna dagar
Och himlen såg jag leende och blå;
Att mensko själen har ett språk som talar
Så kärleksrikt, jag kunde ej förstå,
Jag lycklig war när morgonen mig wäckte,
När qwällens sol i wågorna sig sträckte.

Jag lycklig war, så ostuldsfull jag drömde,
Att prydd jag stod, som Gustaf Adolfs brud,
Och hoppet i min själ sin wällust tände,
Och smykade min wäg med blomsterkrud;
Men tro ej hoppet, det skall forger föda,
Det är en orm, som tjuftar för att döda.

Ät, snart förgäfwes skall din låga flamma,
Som höjer sig i en bewakad brand;
Allt är förbi, min werld är ej densamma,
En hatad boja fångsla skall min hand.
O, Gustaf Adolf, lär mig att försaka
Och tänk med köld på De la Gardies maka.

War kall. War kall och låt mig ensam lida,
Och tröttnad gå på mina faders graf.

En huldrif genius står invid min sida,
Tills ödet bryta skall min wandringsstaf;
En engel, tröstande mitt sorgsna sinne,
Och engeln heter: Gustaf Abdolfs minne.

Den Tredje:

Gumman Winter.

Plats god' herrar, plats, nu börjar balen,
Se bryllån, så ståtlig och förnäm,
Sätt den här på golfwet, midt i salen,
I vår centrum, i vår societet.
Wid des' sken vår werld skall lysas opp,
Hwarje dam, hwarje dam, blir en liten himlakropp.

Hemten hit planeterna ur köfet:
Röksan, Carin, Potta och Mamfjell,
Madam Winter, hon det gamla spöket,
Hon will äfwen lycklig bli i qväll.
Och lilla Ulla, hon är allaredan här,
Och jag sjelf, och jag sjelf, nästan litet kär.

Se för tusan, börjas ändtli'n akten,
Hurra gubbar, hwar och en tar sin.
Potta skrifer genast efter watten:
Intet krus, mamfjell skall ändå in,
Englagoda, rara, sockersöta ni,
Stig nu på, stig nu på, det är bara wi.

Rors för tusan, Potta tappar kjolen,
Utaf den finns linningen blott qwar.
Nu blir det dager, nu skiner solen,

Ulla lit sig uti all sin da'r,
Carins ögon, det är allt hwad hon har qwar,
Spruta eld, spruta eld, som i fordna da'r.

Rors för tusan, se på madam Winter,
Gumman snafwar, hon kan inte stå;
Hit med watten, o, jag tror hon slinter,
Och hwad mer, hon will ju ha bryllå.
Det war rätt madam, stå på sig och drick mer,
Sätt sig ner, sätt sig ner, hos sin kavaljer.

Högge, spelmän, stryk mans på violen
Ulla fyra, annars hörs det ej.
Spela upp en gammal Smålands-ola,
Stå ej der och bara swara nej;
Wet, fast göken gal en liten tid ännu,
Skrifer se'n, skrifer se'n, Ugglan sitt huhu.

Golfwet knarrar, dammet står i tafet,
Röksan snafwar, disken föll omkull,
Glas och muggar krossades i braket,
Wärden skrifer arg och ondskfull:
Glas och muggar anser kyparn kunna gå
Netto till, netto till, en och trettiotwå.

Madam Winter hon wet hwem som gjorde't,
Jo, en köksbjörn, med sitt tillbehör,
Hon och doktorn ligger under bordet;
Nå, hwar är vår stadgade kasför?
Jo, den stackarn kröker ryggen uti wrån,
Nu så tar, nu så tar, fan igen sitt lån.

Och hon som med sin gloria mundi,
 Snappast född när lyktan lagd på bår;
 Lycklig den, som får en liten blund i
 Trötta ögat huru än det går.
 Ställer jag till bal en annan gång, så wet,
 Att då blir, att då blir, en annan societet.

Den Fjerde:

Det sista ordet.

Bindeln fallit, ännu blott ett ord, Och det är
 mitt sista här på jord: Blekna icke, se hur jag står
 fast, Stark jag blifwit, se'n mitt hjerta brast.

Grunt du lefvt med hwad jag ädlast haft. Med
 min kärlek, med min manmakraft, Du förgiftat har
 min lefnadsfröjd, Glicka du har segrat, är du nöjd?

Med den skönhet som dig himlen gaf, Har du
 oökrat för att få en slaf, Jag är slafwen, men har
 gjort mig fri, Fast mitt lugn för ewigt är förbi.

I den hulda kärlekens gestalt Har du klädt ditt
 hjerta tomt och kallt, Ej hwad kärlek är du wet
 ännu, Ofäll är jag fällare än du.

Endast hwad sáfängligheten bjöd Har du följt,
 men aldrig känslans glöd; Hwarför utsåg du till
 offer mig? Mig som lefde — lefde blott för dig.

När din sköna blick som ljufwast log War det
 blott ett irrfken, som bedrog; När en suck ifrån

din barm sig smög, Den med rodnaden i taflan
 hög.

Glicka säg, o hwad skall man wäl tro, Hwar,
 o hwar skall kärleken wäl ho? När i kärleksblicken
 blott bor swel Och kärleksjuccar höjas blott på lek.

Och så fast jag trodde dig likwäl, Allfäde ur
 djupet af min själ, Skänkte dig min första kärleks
 stätt Och den brann så innerligt, så glädt.

Kall är solens låga i det blå Mot den första
 kärlekens ända. Englarne på den med afund se.
 Du den mottog utan till att ge.

Mottog, liksom man en lefsak tar Att förkorta
 syflosösa dar. Lång war leken; men blef sist en
 strid, Som har kostat all min lefnads frid.

Blomman af mitt wäsen, själen lif, Har du
 mördat till ditt tidsfördrif, Gråt, du wet jag kän-
 ner denna tår, Urma! jag beklagar dig och går.

Hwarje önskan från din kärndomsvän, Höjdes
 blott för dig, hör ännu sa: Må ej ängren krossa
 djupt din själ, Må jag ensam offret bli, farmäl!

Den Femte:

Sjömans-Wifa.

1. Kanste du tryckt en annan till din sida,
 Kanste du klappat har en annans kind. Men gifwe
 Gud den dagen må framskrida, Jag finner dig ej
 mera wara min.

2. O flicka, säg, din själ din otro qväljer,
Har någon owän lockat dig från mig, Så se dig
om när du bland gosfar wäljer, Om någon är
så öm som jag mot dig.

3. Lys, måne, lys, om någon från det höga
Som ur sin dwala waktar upp igen, O, flicka,
lägg bort tankarne du hysar Och fly tillbaka till
din trogne wän.

4. Abjö, farwäl, min hulda älskarinna, Jag
har ej längre tid att dröja här, Dy skeppet ligger
redan segelfärdigt, Och wår kapten han kallar oss
ombord.

5. Nu har jag affsed tagit af min flicka, Jag
har ej längre tid att dröja här, Jag måste bort,
jag måste bort och lemna Min älskarinna och min
glada Nor^u

6. Wi^u lifna våra ankar ifrån botten Och
kettingen kring spelet löper rundt, Wi sträcka våra
segel upp i toppen Och skeppet swajar genast ifrån
strand.

7. Med flaggorna wi dermed affsed taga, Ifrån
min flicka och mitt fosterland, En gång igen jag
älskert återkommer Hem till min flicka och mitt fo-
sterland.

Åbo, Frenckellsta boktryckeriet, 1874.

Bachman

15. 10 - 25